

Hazahozott versek

Ester Sjoblom (Svédország)

Túl keveset

Én túl keveset tudok az emberről.
Álomországban
éltem le az életemet,
mely határország
a lehetséges és a lehetetlen között.

Én túl keveset tudok a boldogság
lágyan simogató kezeiről,
és én ártatlanul lesütöm szemeimet
a valóság látása előtt.

Bizony, nem szól oly gyorsan
a reggeli áhítat harangja,
mint a kért öröm jön
és átsüt szemem fényén.

Ebben az országban
a kövek maguktól eligazodnak,
sosem térnek el a vonalak,
de a kiszáradt fa körül
a menekülő madarak szárnycsapása
mély hangokat ver, szinte ugat.

Carl Sandburg (USA)

Boldogság

Professzorokat kérdeztem, akik
az élet értelmét tanítják.
Mi a boldogság?
Ismert gazdasági vezetőket,
több ezer ember főnökeit.
Megrázták a fejüket,
azt hitték, tréfálkozom velük.
Aztán egy szép nyári délután
elkészültem a Desplaines partján.
Ott láttam egy kis csapat
magyart ülni a fák alatt,
asszonyaikkal, gyermekeikkel,
egy kis hordó sör körül
és zene szólt egy harmonikán.

Baranyai Tibor újságíró, szociáldemokrata politikus, svédországi, amerikai és kanadai emigrációja idején fordította ezeket a verseket, majd hazatérése után „Hazahozott versek” című kötetében adta közre a Kéthly Anna Alapítvány kiadásában, Budapesten, 1994-ben.

Louise Eve Jenney (USA)

Három szerelem

Egy kedves ifjú költő volt az első.
Ábrándosan nézte a holdat.
Rózsaszín, karcsú csónak
síklík kék öblén a tónak.
Szavai mesterkéltnek hatottak
világos nappal, másnap.

A következő falusi legény volt,
kemény, de édes volt a csókja.
Mint az órát figyelte a holdat.
Kilencre mindig hazasietett.
A falusiak hajnalban kelnek,
gyertyafénynél tehenet fejnek.

Az utolsó teliholdnál jött,
én őt választottam férjnek, mert
ő hátat fordított az égnek,
és csak engem nézett.

W. W. E. Ross (Kanada)

A szakadéokban

A szakadéokban álltam,
hópelyhek lassú hullását
vigyáztam,
felitta őket a patak vize,
a patak vize.

Feketén folyt
a téli csermely,
egy kanyarból jött elő
és eltűnt
egy másik kanyarban, hirtelen.
Hólével duzzasztott, telt medrében
futott a kis patakocská,
kibukkant a kanyarból,
s eltűnt bújócskázva
egy másik kanyarban,
a hófödte fák között.

S én ott álltam,
hópelyhek lassú hullását
vigyáztam,
felitta őket a patak vize,
a patak vize.

Baranyai Tibor fordításai